

ственното съществуване на дѣтето. Той не може, прочѣе, да притежава прѣкаленото право да осѣжда дѣтето си, или на смърть, или на робство. Това право принадлежи на политическото правосѣдие: само отъ точка зрѣние на общественый интересъ едно чело-вѣческо същество може да се тури на смърть, или да подпадне въ плѣнъ. А бащата не прѣд-ставява обществото, той прѣдставява самото дѣте, той е разумьтъ на дѣтето. Семейството не трѣбва да загрѣбва политическата власть, нито Държавата семейната. Законьтъ, прочѣе, е въ правото си да унищожи послѣднитѣ дири отъ оная злѣ разбрана власть която правяше бащата повечето полицейски началникъ отъ колкото истински баща. Пogrѣшка е да заключаваме отъ това, както се често мисли, че бащинската власть се е намалила. Истина е, че съ това ограничение бащинскитѣ длѣж-ности ставатъ по мъчни; защото, като не притежава вече силата, той е принуденъ да управлява съ единчката власть на характерьтъ си. Но тамъ е истинското положение на бащата; защото той трѣбва да се уважава като баща, а не като въоръженъ съ общественна власть.

Ако учението което настоява да се взиматъ дѣцата отъ семейството и да се прѣда-ватъ на Държавата, е нелѣпо и възмутително, то е още повече възмутително когато раз-гледаме отношенията на майката съ дѣтето. Това дѣте, което тя носи съ мъжа, което ражда въ опасность и въ скърбь, за което жьртвува свѣжестьта, хубостьта, здравнето си и може би и животьтъ си — кому при-надлѣжи, ако не на майката? Обществото, тѣзи мащиха, ще полага ли такива грижи,